

Moji drazí, postní dobu jsem v karanténě a pod hrozbou koronaviru prožil poměrně v klidu. Procházel jsem křížovou cestu, a díval se na onen poslední Ježíšův den mezi námi. Tehdy nebylo v jeho blízkosti přátel, jen ran a výhrůžek a nakonec kříž a hrob. Modlil jsem se bolestný růženec. Také jeho tajemství a meditace skrze něj odkazovala na bolest a utrpení Páně. Avšak v té velikonoční době se nemohu nějak srovnat. Události Velikonoc nám přinášejí překvapivou a radostnou zprávu – Pán žije! Není mrtvý, smrt nemá nad ním moc. To je všechno pěkné, ale my všichni v současné době prožíváme stále ohrožení.

Ohrožuje nás nejen zlý svými nástrahami, toho přemohl zmrtvýchvstalý Kristus. Ohrožení jsme neviditelným nepřítelem Kovu-19, na něj jsme zatím krátkí, nemáme obranné látky. Chápu více apoštoly, kterým ono vyrovnání se s novou podivuhodnou situací Kristova vzkříšení trvalo déle. Není snadné prožívat s někým radost, když člověk sám je v ohrožení. Ještě za mého dětství nosili lidé, kterým zemřel blízký člen rodiny, na rukávu černou pásku. Nosili ji proto, aby druzí lidé, ti šťastní, na pozůstalé měli ohled a jednali s nimi citlivě. My dnes nosíme roušky, také nechceme nikomu ublížit. Do radosti se v současné době nenutíme. Nejen o Velikonocích máme před sebou základní vyznání prvotní církve – “Ježíš zemřel a vstal.” Jedná se o základní skutečnost, kterou nám předali apoštolé, ženy a další, kteří se setkali se Zmrtvýchvstalým. Tato událost je pramenem naděje i pro mnohdy beznadějně situace našeho života. Pane, k tobě chceme přicházet s vírou. Ty nejsi mrtvý, ale živý! Tyto myšlenky procházely také mojí myslí, když jsem přetvářel Boží hrob zpět na Lurdkou jeskyňku. Dřevěná soška znázorňující mrtvé Ježíšovo tělo v hrobě byla napadena červotočem. Nelenil jsem a Červostopem sošku s podstavcem ošetřil. Červotoče si v kostele hýčkat nesmíme. Příští rok na Velký pátek si budeme opět připomínat Ježíšovu bolestnou smrt a hrob. Na hřbitovech prázdný hrob nikoho netáhne, není k tomu důvod. K hrobům našich blízkých však přicházíme s květinou, svíci a modlitbou. Vede nás k nim vděčnost. Jen jeden prázdný hrob navštěvují poutníci. Jedná se o Boží hrob v Jeruzalémě, ve kterém dočasně leželo Ježíšovo mrtvé tělo. V roce 2012 jsme

VELIKONOČNÍ AKTUALITY A INSPIRACE / Boží hrob (17.4.)

Napsal uživatel P. Jaroslav Kučera

Neděle, 19 Duben 2020 10:45 - Aktualizováno Sobota, 02 Květen 2020 09:41

putovali i my ke kopii jeruzalémského Božího hrobu u Slaného (ostatně nejstarší barokní kopie v Čechách, 1665). Obrátil jsem se ke svatostánku a oddechl si: ...Tys z mrtvých vstal! Žiješ! Ale tvé tělo na různých místech světa a lidé, trpí i nyní, více než dva tisíce let po Vzkříšení. Pane, dej, ať umíme mírnit bolesti, nemocných a trpících i dnes. Svatý František z Assisi byl citlivý. Neproměnil celý svět, ale ukázal směr lidem své doby, kudy a jak dál. Následoval tě. Dej, ať si vážíme tvé oběti. Pomáhej nám, ať ve všech našich obavách a zmatcích, pociťujeme tvoji blízkost.

